

Octavian Blaga
Anonim, secolul XXI

Octavian Blaga

Anonim, secolul XXI

Biblioteca Revistei Familia
Oradea, 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAGA, Octavian

Anonim, secolul XXI: versuri / Octavian Blaga. –
Oradea: Biblioteca Revistei Familia, 2009
ISBN 978-973-9401-89-0

821.135.1-1

Spaime, minciuni și nevroze pentru ziua când nici oglinda nu are să mă mai cunoască

O culegere de versuri și păpădii. Fragmente din

C
V
A
D
R
I
G
A

C U G R E I E R I

*O **cvadrigă** (lat. quadriga, din căsătoria lui quattuor, patru, cu iungere, a uni), trasă de **greieri**, ale căror elite în alergare rostesc poezii.*

Precuvântare: n-a mai rămas niciun loc pe pământ

N-a mai rămas niciun loc pe pământ
    să nu-i fi lăsat o lacrămă sau un cânt.
N-a mai rămas nicio piatră sub soare
    să nu mă fi amăgit c-o chemare.
Nicio umbră n-a mai rămas. Niciun gând
    să nu-mi fi făcut culcuș sau mortmânt.

Clipa stă spânzurată între noapte și zi.
Nu mă chema, e-n zadar. N-aș veni.

Nici amintirea că sunt n-a rămas.

Să zicem că viața a fost un popas.

OGLINZILE PENTRU MAI TÂRZIU

Când nu am fost este
foarte aproape de când
nu mai suntem. Înainte de a fi,
ne amintim să fi fost,
iar după ce nu mai suntem,
ne amintim să mai fim.
Amintirile acestea
sunt ca niște oglinzi călătoare,
legate între ele de reflecții
de care ne amintim
ca de niște pădăii
despărțite în zbor.
Vine, însă, o zi, când oglinzile
nu ne mai cunosc, iar
reflecțiile lor sunt
tot mai îndepărtate.

Noaptea cu greieri

Nimic n-a mai fost pe urmă la fel. Nici cireșul n-a mai înflorit fără spaimă, nici ghiocelul nu și-a mai rădicat prin zăpadă creștetul afară fără o nevroză, nicio sfadă nu mai fu urmată de o împăcare adevărată, nici umbrele nu au mai reprodus fidel traiectoria pașilor. Eram copil și credeam, cum cred copiii, că întrebările au răspunsuri. Se întâmpla într-o noapte, ședeam cuibărit, spre adormire, în brațele Bătrânului meu, și am auzit: cri-cri, cri-cri. Ce se aude, moșule? Îmi e frică... Toate zgomotele erau la vremea aceea tulburări ale ordinii firii. Nu trebuie, dragul moșului, sunt greierii. Crezusem cumva cum că toate fiindurile făcuseră pace? Elitrele greierilor trebuie să-mi fi părut o declarație de război. Și câți sunt, moșule? Prevăzător, evaluam riscurile. Sunt toți, dragule. Veniseră toți. Trădarea era, deci, generală. Dar cine sunt greierii, moșule, și ce spun? Mai purtam o speranță, ca pe un steag alb în fața unei mitraliere setate pe pilot automat. Greierii sunt inimi, care ne păzesc noaptea. Oamenii zic că ei cântă. Dar moșul are să-ți spună un secret: greierii nu cântă, greierii întrebă. Era o noapte athletică, fără nicio ponioarcă pe dânsa. Și ce întrebă, moșule, ce întrebă? Fânul odora a ambrozie și tutun. Întrebă dimineața dacă mai vine. Scheletul unei spaime țâșni de sub cergă și o luă la goană ca un andabat. Și vine dimineața, moșule, vine? Aveam ani puțini. Atunci și așa am cunoscut eu greierii, în brațele Bătrânului meu, atunci și așa, întrebările, acoperit cu o cergă de sub care doar ochii îmi ieșeau afară, să cunoască stelele, și urechile, să învețe vântul, și nasul, să adulmece iarba. Asta nu știe încă nimeni, dragul moșului.

Epilog la o boare de vânt

Doar îmi amintesc, ca străin: Bătrânul bate parul, așează podina. Nu prea se știa pe-atunci ce e hodina, progresul tehnologic mirosea ca un nou născut în pielea goală, televizorul era un fel de memorie viitoare. Deasupra creștetelor noastre se încăibărau mai degrabă norii decât niște animale politice. Iar când dădeau toți dracii iama în cvadriga cu greieri a lui Moș Sântilie, nu te scuteau de la trudă nici toate patalamalele universitare, fie ele și false. Urma să plouă degrabă, nimic nu suferea amânare.

Doar îmi amintesc, ca străin: așez fânul în jurul parului, îl calc mereuș, și odoarea lui mă îmbată. Fâncitura, în ploaie, se lasă domol așezată. Pun genunchii pe popi, greblez fânul care nu se leagă. Bătrânul pune propte căpiței. Bătrâna șade pe o cergă, sub cireș, admirând lucrătura. Așa ploua altădată, decent, fără greș, răbdător, cu sfială, după criterii evidente. Rânduielile nu primiseră încă învoire să o ia de-a dura. Peț bătrânul, de pildă, pe care-l vedeam primul lucru în toată dimineața la trezire, prin hublou, adormit în tablou pe coștile goale ale Fruntenilor, știam că era plin de păcate, după cum îl topotea ploaia rece de vară, fără să-i lase scăpare spre un cât de puțin adăpost. În toate, pricepeam, e un cost.

Doar îmi amintesc, ca străin: îmi încolăcesc genunchii în jurul parului, mai pun și mâna stângă pe vârful de par, să nu-mi fie frică, cu dreapta mă scarpăn în cap și rădic ochii spre cer, cu smerenie. O văzusem eu pe Dochia, Bătrâna Bătrâni, că așa privea dânsa cerul. Bătrânul s-a tras și el sub cireș și imaginea celor doi Bătrâni printre strănuturile

de ploaie mi-e mai vie decât orice fotografie. Îmi ascund fața de la ei și zâmbesc cu o bucurie de care, țin minte, mi-era atunci rușine. Era, pesemne, un sentiment nedemn de mărire.

Doar îmi amintesc, ca străin: așa se întâmpla totdeauna când săvârșeam fârcitura; întâi venea o boare, ca o respirație, și o mână blândă mă mângâia pe creștet. Bătrâna mi-a zis că e suflarea lui Cineva; mi-a zis că e mâna lui Cineva. Și am crezut-o, o vreme. Am fost bucuros de fiecare căpiță pe care am șezut în vârful parului, ca de un poem, ca de un cântec. Venea însă de fiecare dată iarna, și din căpițele mele nu rămâneau decât litere rătăcite, sunete risipite. Idei pripite.

Doar îmi amintesc, ca străin: fânul se făcea lapte, laptele hrănea un vițel, vițelul bucura ograda cu jocul lui. Când s-a putut să mângâi viței la Căușu, nu mi-a fost teamă vreodată că dimineața n-are să mai vină. Și n-am putut pricepe de ce, într-o oarecare amiază de duminică înverzită, Perț bătrânul a plecat din tablou și, în locul lui, a intrat în peisajul cu mioare și jnepeni Perț cel tânăr, zis Bulbucu. Se vede treaba însă că și noul locatar al tabloului era așijderea de păcătos, după cum nici pe dânsul ploaia nu-l cruța, pe cât era de vartos.

Doar îmi amintesc, ca străin: Bătrânul mă îndeamnă să scobor de pe fârcitură. Treaba e mântuită, dar aș vrea să mai zăbovesc. Bătrânul va fi crezut că întârziu acolo sus fără treabă, iar vremea nu, nu era de zăbavă. Dar eu așteptam mângâierea aceea; credeam că am să pot să prind mâna care mă mângâie, să o strâng, să o sărut, mâna lui Cineva. De fapt, îmi pregăteam oglinzile pentru mai târziu, seva amăgirilor viitoare. Aș fi crezut altă minciună, oare?

Doar îmi amintesc, ca străin: prind într-un târziu ruda pe care mi-o ține Bătrânul și curg, cătinel, ca un firicel de apă, spre pământ. Plecăm spre casă, pe ploaia îndesată, joasă, hotărâtă. Mă mai uit o dată înapoi. Peste Căușu, Cineva a azvârlit zdreanța nopții. Îmi susură în urechi întrebările greierilor. Niciodată n-am mai aflat ce mă frământa atunci: de ce nu se aud greierii când plouă? Poate că picurii de apă sunt și ei niște inimi, care sărută pământul, cu aceeași întrebare: mai vine dimineața? Poate că de aceea plouă, să se mai odihnească și greierii, dar să rămână trează întrebarea și neodihnită, înspăimântată, mincinoasă mirarea.

Sus, în vârful unei fârcituri, ghicesc o arătare, care îmi face cu mâna, a despărțire sau, poate, a revedere. Oglinzile erau pe-atunci tinere și sentimentele le țineam de mână. M-am despărțit ca de un străin de tânărul acela care îmi făcea cu mâna, cu toate visele lui tipărite pe frunte. A rămas acolo, pe o claie de fân, în Căușu, așteptând în gând Bătrânul care să-i întindă iarăși ruda, să se scoboare. Epilog la boare de vânt.

Aceeași dimineață

S-a întâmplat cam așa: a venit o pasere de fier, poleită cu aur, și am pornit într-o călătorie lungă, pe unde nu mai fusesem nicicând. Paserea m-a petrecut peste o apă mare, adâncă la amândouă capetele, printre nori vorbitori, într-o lume nouă, care avea alte noime. Toate înțelesurile mi s-au părut acolo altfel: oamenii roiau în stupi mari de beton, oțel și sticlă, nicio căpiță nu vedeam nicăieri, niciun greiere nu mai avea nicio întrebare, niciun vițel nu se zbenguia în nicio ogradă, niciun fluture nu mai colora cerul, niciun cântec nu lumina, nicio păpădie să-l îngâne. Toate noimele acelea nevrotice mi-au rădicat părul în vârful capului de spaimă și urât, mai cu seamă când nu mi-am mai găsit umbra și nu mi-am mai auzit pașii.

S-a întâmplat cam așa: paserea m-a lăsat în Țara lui Altcineva, printre cactuși, nisip și salamandre. Toate spaimele și minciunile erau agățate de policandre cât bostanii Savetii Delemenii de pe Valea cu Calea, mari cât o lună plină.

S-a întâmplat cam așa: înăbușit de întrebări, am ridicat ochii spre cer și am zărit stele. Acolo, în Țara lui Altcineva, unde stele nu sunt. Am adulmecat, în oglindă, și am simțit miros de iarbă proaspăt cosită. Acolo, în Țara lui Altcineva, unde nici iarba nu crește. Și, ciulind urechile, am auzit: cri-cri. Acolo, în Țara lui Altcineva, unde nu întreabă greierii. Și m-am uitat mai bine: nu erau stele, ci ochii Bătrânului meu. Am adulmecat mai bine: nu era iarba, ci sufletul Bătrânului meu. Am ascultat mai bine: nu erau greieri, era glasul Bătrânului meu. Și erau toate glasurile, toate stelele, toți greierii și păpădiile toate.

S-a întâmplat cam așa: s-a pornit să plouă, dar ploua dinspre pământ înspre cer, ca și cum ar fi lăcrimat rouă ochii strămoșilor mei, ieșiți până la porțile văzutului, să mă tragă la ei, înapoi, în rădăcini. Și a început să plouă dinspre pământ înspre cer, și mi-am pus pleoapele pe-olaltă, să nu mai văd atâtea brațe de oase care mă cer. Timpul devenise de fier.

S-a întâmplat cam așa: cerul s-au despiciat în noaptea aceea și m-am dumirit călcând apăsător pe o cărare, de care îmi aminteam, pleonastic. Pașii mă purtau spre Căușu, fără să le fi poruncit, fără să îi pot stăpâni. Dimineața venise încă o dată, doar că în drum, după porți, în loc de vițeele vremii mele dintâi, auzeam mugind boii. Multe îmi părură schimbate în drum. Doar dimineața era aceeași. Doar dimineața venise.

Până se lasă ceață, până bate vânt

Așa a fost când m-am întors la Căușu: un blid de soare, plin cu dulceață de cireșe amare, la o palmă de cer de coama muntelui, spre care se îndreaptă, ca un pericol. Sub zvonul de greieri stam eu, unde mă lăsasem, în așteptare. Sunt, de fapt, două creste: una e mai departe, și e alburie, cu contur cenușiu, cealaltă e mai spre mine, și s-a colorat înspre roșu sau numai spre arămiu. Acesta e singurul asfințit ce îl știu.

Așa a fost când m-am întors la Căușu: privesc cum farfuria se lipește de coama muntelui, până la confuzie. Ai crede că are să se împreune cu creasta desenată în spate, cea alburie; ba că are să îmbrățișeze creasta din față. Dar nu, soarele se scufundă între creste, ca într-un buzunar cu povești despre solomonari și moroi. Asfințitul, aici, are-acest croi.

Așa a fost când m-am întors la Căușu: când discul a intrat de tot între munți, toți fluturii din lume dansat-au pe cer. Creasta din spate a devenit roșiatică și gălbui, iar cea din față lăptoasă. Pe partea cealaltă de cer, luna făcuse primii pași. Cerul încă ardea în amurg. Soarele asfințea, se sfințea. Va fi vânt, va fi ceață. Va fi moarte, va fi viață. Va mai fi dimineață?

Așa a fost când m-am întors la Căușu: nicio fârcitură nu mai e aici și iarba e toată la pământ, necesită cu anii, înplețicită, bolnavă. Aș rămâne aici, în bezna care s-a lăsat. Nu știu dacă va mai fi o altă dimineață: cri-cri? Cireșul va mai înflori fără spaimă, ghiocelul și-a mai rădica prin zăpadă creștetul afară fără-o nevroză, umbrele vor mai reproduce fidel traiectoria pașilor în scleroză?

Așa a fost când m-am întors la Căușu: aș sta aici, să întreb și să cânt. Și, de-apoi, să ascult cvadriga cu greieri. Până bate vânt. Până se lasă ceața. Cât mai răsare soarele dimineața. E negru ca în mortmânt. Doar greierii întrebă, la fel. Doar iarba miroase, la fel. Doar stelele sclipesc, identic. Aș rămâne aici, e singurul gând. Până se lasă ceață. Până bate vânt. Până e viață. Până e moarte. Până mai sunt pe pământ.

Anonim, secolul XXI

Florile varsă gânduri pe rouă
și parcă ar ploua, însă nu plouă.
N-aș auzi nici moartea, de-ar veni.
Nici când pământul s-ar opri n-aș ști.
Fericirea e o oglindă cu fața în soare,
atunci când nicio rază nu doare.

Trec anonim, ca fumul.
Secolul, pare-se, e XXI.

Din *CÂNTECE DE APOI*

- Ce ai, suflete, ce te doare,
de ce strigi în pustiu?

- Cum să nu strig, trupule, iată că moare
umbra și pe tine nu te mai știu!

[Cu toții plecaseră]

Cu toții plecaseră. Era pustiu.
Și ceasurile bătură cu spaimă.
Era atât de devreme. Sau atât de târziu.
    Și cunile sângerău încă-n palmă.

Spinii prinseseră la mustețe fiori.
Așa de frig era. Și tăcere.
Stelele să privească se-mbrânceau printre nori.
    Și cunile atârnav. Tot mai grele.

Deodată, luminând precum soarele dealul,
un cântec se prelinse în iarbă, cu umbrele,
venind de niciunde, ca valul.
    Singure, din cer se desprinseră cunile.

Pe-o furcă de fân lin luna se culcă.

[Hei, dascăle]

Hei, dascăle, geometria îmi e cu mirare,
nicio ecuație nu-și află rezolvare,
m-ai lăsat pe masă cu șiruri și integrale!...

Cifrele, ca viața, au luat-o la vale...

Un smoc de iarbă ești poate acum
ori cerbul năvalnic ce-mi iese în drum!
Poate ești piatră, popas, poate,
oilor albe ce coboară al dealului spate!

S-a alungit vremea. S-au înmulțit norii.
Pe cer nu știi ce mai așteaptă cocorii.

Hai, dascăle, să mergem, ai hodinit destul
între scânduri și cuie!
Vino să hoinărim prin crânguri tehuie!

Hai, dascăle, mistrețul pe noi ne-așteaptă să-l înjughiem,
păstrăvi ne fac cu ochiul din ape!
Pământul, cu securea cuvântului, am să-l fac să se crape!

Hai, dascăle, nerăbdarea-mi bulbucă,
otava și faptele ne-așteaptă pe luncă!
Cu mâinile la spate coboară tu dealul
așa cum îl urcam împreună voioși noi mai anul!

În Remes să ne-adâncăm.
Colbul paznic să îl suflăm.

[Trec lebede]

Trec lebede peste cer, câte una.
Trec lebede negre, întruna.
    Nu bate din aripi, niciuna,
    doar cântă mereu, totdeauna.

Ascultă: cel mai frumos dintre toate
    cântă lebăda mea.
Ascult-o, urmeaz-o și zboară cu ea.

    Pe lumea asta oare ce vrum?
    Cuvintele mele stau toate în drum
        și cântă, și spun.

De pe secolii și de pe mortminte
mi-am cules cuvintele, dinte cu dinte.
Frunzele au căzut de o mie de ori.
Amintirile mele sunt celule, sunt pori.
Amintirile mele sunt flori.
Cancerul mănâncă din ele, flămând.
Dintre ele sunt plecat în curând.
Atâtea frunze – câte flori, printre cuvintele
crescute în tufe, pe osemintele anilor mei,
    străini, otova, grei.

Pașii mei sunt carnea amintirilor mele.
Pașii mei, care au călcat pe cuie și stele.

[Cum plânge în noapte]

În bezna ce, de câte ori,
prin smidă,-n tâlhuri, pe sub nori,
mă-mpiedecam și, rătăcind,
credeam lumina – ce venind
îmi scurgea drumul limpezit -,
credeam lumina negreșit
că îmi e dată numai mie...
Însă ea vine din vecie
scurgându-se neturburat
în vremea care i s-a dat.

Cum plânge în noapte o stea!
Doar eu îi văd lacrăma...
Cum plânge în noapte o stea
că-i moare curând inima!

- O, spune-mi și mie, de ce
lumina ți s-a făcut arșice?
O, spune-mi și mie, de când
lacrămi cu ochiu-n pământ?
De mâne tu n-ai să mai vii
ca razele tale-alburii
să lași preste creștetul meu
dezumbrindu-mi drumul cel greu...
Fostu-mi-ai până mâne tu iască,
cuvântu-mi l-ai învățat să jelească,
mi-ai fost până mâne vestmânt,
dar mâne-ți voi face mortmânt,
căci mâne tu-mi spui c-ai să mori,
laolaltă n-o să mai stăm până-n zori

și n-o să mai bem miedul dulce,
căci inima-ți pleacă, să-și culce
lumina, ce fost-a țintită
de jalea de hăuri, cumplită!
Și-atunci ți-oi croi un sicriu,
luminare la cap am să-ți fiu,
sicriu am să-ți fac cum nu are
niciuna din sora-ți din zare!
Pe brață te-oi purta, ca pe-o fată,
poeme ți-oi agrăi noaptea toată,
și-n cântece te voiu petrece
pân' lacrămile toate-au să-mi sece!
Și mire-am să-ți fiu dacă vrei
cât fi-vor sub ceriu-ochii mei!

[Iată, câte fructe]

... Iată, câte fructe, la margină de drum!
Dar ce clopot îmi bate în tâmplă acum?
Ce plumb mă apasă pe gât și pe piept?
Și drumul acesta – de când e mai drept?

Ce stele sunt acestea ce nu-s?
Și pietrele din preajmă – unde s-au dus?
Iată, cum cad cu ochii în cer!
Și, iată, sânge – pe podeaua de fier!

Un strigăt, amuțind, îmi rămâne pe gură.
E tot mai rece această căldură.
Privirea s-a aprins și s-a stins într-un punct.
Fructele aproape s-au copt. Doar plouă mărunț.

[Pe urmă, s-a întunecat]

Pe urmă, s-a întunecat.

Morții și-au scos brațele-afară
și frica în brață o cară.

Toate, de tot s-au uitat.

Bezna s-a vădit din muguri
pe cerul alb și pătat.

Lumina se târî afară
din mugurul copt și curat.

Era sfârșitul. Înainte
se opinti în înapoi.

Morții toți defilau în convoi.

Dar luna pe cer ce mai minte?

[Pe malurile Lethei]

Pe malurile Lethei m-am făcut,
din rădăcini amare și din lut.
Oaste-ascuțite de-umbre legăneau
mortmântul meu, din care izvoreau
aripile-mi de apă, ce-am avut.

Pe câmpurile Lethei m-am făcut,
printre fiare slute, într-o poiană,
și-n loc de chipu-mi se-arăta o rană
ce-mi înflorea obrazul mut.

Nici ochi n-aveam, doar somnul mi-era scut.
Pe malurile Lethei m-am făcut,
eram covrig și negru, strâmb și mut,
nu semănam cu nimeni și-aș fi vrut
să mă tot pierd până la chip în lut.

Pe partea mea de râu nici peștii nu-înnotau.
Scaieți și buruieni în juru-mi se-nnodau.
Din inimă-mi crescură rădăcini.
Și dragoste le dăruiau opt spini.

Ca hrană mi-am avut aceleași rădăcini.
Iar moartea îmi zâmbea de după crini.

Cândva pe-acolo a sosit streinul,
să-mi fie forma, carnea și destinul.
- O, tu, streine, ce te-ai rătăcit
printre scaieți și spini fără sfârșit?

Te uită, dincolo de râu
acolo-s oamenii și în râu e grâu!
Te du printre-ai tăi, unde a fi este,
nu păgubi această poveste!

Dar nu, streinul nu a zis nimica.
A-ndepărtat scutul, a așezat frica.

Cu mâinile-i ca focul m-a cuprins
și-aripile-mi de apă s-au aprins.

Și, ah!, aripile mă dor
cum rupte sunt de zborul lor!

Și ale mele rădăcini,
cum smulte sunt de seva lor,
mortmântul meu să fie-ușor!...

Nici umbrele, nici spinii, nici moartea
nu m-au apărat.
Streinul m-a cules și am plecat.

- O, tu, streine, ce vrei sol
prin lume să-mi fii, călător,
cu trupu-ți greu, cu ochiul gol,
îți fie milă, rogu-te,
și nu fi a mea naștere!
Nu-mi fi nici carne și nici os,
că n-au să fie de folos!
Doar du-mă de-unde m-ai cules!
Mă du la noaptea din Hadés!

În noaptea cu pricina
m-a părăsit moartea, vecina.
Am început să mă mișc, să strig,
trupul mi-a fost întâi tot covrig,
m-am ridicat apoi falnic și drept,
dar ascundeam sub zale o floare în piept.

Cu streinul m-am obișnuit, l-am uitat,
nici azi n-a zis nimica, și doar m-a întrupat.
Am făcut tumbe, am spus poeme,
am iubit. A trecut multă vreme
pân-am știut iar să alerg
spre zeul acela, zeul care
nu are chip, nu are răsufare,
și moartea este, moartea care...

[Moartea vine]

Moartea vine. Pasul ei greu
calcă urmele pasului meu.

Și am să plec pe drumul lung,
pe drumul lung, de stele ciung.

Veneai cu moartea, deodată.
Ah, amintirea, cum mă-mbată!

Veneai cu moartea ca și când
nici că puteați veni pe rând.

Veneai cu moartea într-un pas.
Azi numai moartea mi-a rămas!

Și am să plec cum pleacă toți.
Să nu mă chemi de jos, din morți,
căci și să mă întorc de-aș vrea,
drumu-napoi pierdutu-s-a.

Din *CULESUL DE LACRIMI*

Lacrimile, aceste pădăii în zbor invers.

[Mai dă-mi o zi]

La mortmântul lui Grigore Vieru

Mai dă-mi o zi, mai dă-mi înc-o zi,
să plâng și să râd, să mor și să-nvii!

Mai dă-mi un suspin, doar înc-un suspin,
pentru-un sărut sau pentru un spin!

Mai dă-mi o lacrimă, doar încă una,
pentru-o tristețe ori pentru niciuna!

Și mai dă-mi și-o tăcere, mai mică, mai mare,
cât o iubire și cât o negare!

Mai dă-mi un gând și doar o mirare,
îndură-mi un frate, arată-mi o zare!

Dă-mi încă un ochi și înc-o privire,
mai dă-mi o inimă și adă-mi o știre:

că Țara e-napoi așa cum o știu,
de aici pân'la Mare, de la Nistru la Jiu!

Și-apoi am să merg, îți jur c-am să merg!
Poate-oi fi miriște, poate un verb,

sau poate-oi fi pas, căci aud o chemare,
la Nistru, la Jiu, aici sau la Mare!

[Iar undeva, în rana lumii]

Iar undeva, în rana lumii,
femeia tremura, în vânt,
și un bărbat, strângându-și pumnii,
răcnea la stele, la pământ;
iar un răspuns din zarea neagră
se prăbușea ca bulgări tari
peste-un mortmânt în care parcă
durmea un prunc cu ochii mari.

De-acel bărbat, astăzi pe care
din vremi îl smulgem, ne-amintim
c-avea poiene și ogoare,
dar îl cerca un aspru spin.

Și cai ținea, și oi, și câini,
ce îi hrănea doar cu zămnată.
Să fi avut vreo zece mâini...
Singur biruia munca toată!

Cât a cerșit și ar fi vrut
un prunc din carnea-i împrumut!

Femeia lui nu fu lehoză.
Ci oare dânsa ce bocea
cu lacrimi grele și pe spuză
nici lacrăma-i nu se pierdea?

Ba fătu-n pânțece plângea
de parcă oarece-ar fi vrut...

Nici vraciul nu se dumirea:
cum plânge pruncul nenăscut?

Și iar bocea femeia dacă!

Și se aude până azi
bocind femeia printre brazi
copilul ce-i zăcea în pântec,
copilul ce nu se năștea,
neascultând de nici o stea,
neascultând de nici un cântec...

Noaptea lui Ion

E încă noapte, beznă groasă. Mai fi-va dimineață?
Stelele nu dovedesc să răzbească din negru și ceață.

- Doamne, văd îngerul negru pogorând peste sat!
C-un fulger mi-ai bătut în geam de m-am cutremurat!
În oluri a-nghetăt de spaimă laptele, zerul.
Cu sânge ai mânjit asară pe creștet cerul.
Ce-i, Doamne, ce-a să fie, ce s-a întâmplat?,
întreabă popa un Isus de pe cruce, asudat.

Cu vreascuri în spinare apare dintr-o leasă
Ion din Valea Neagră, de ieri venit acasă.
Vintrele i-s goale. Rânza îl înțapă. Pasul îl doare.
Zece ani și-oleacă n-a știut bob de soare
la Prejmer, sub pământ, legat, la-nchisoare.

Liber să fie a vrut, ăsta i-a fost of,
și furca a-implântat-o adânc într-un grof.
Pe săptămână o dată scobora găleata
cu mâncare. Nu sătura leproasă gloata.

Nimeni nu-i fu acasă, nimic nu l-a așteptat,
decât un boț de câine și-o gloabă de-ngropat.
Altunde femeia-i fugi cu vreun bărbat,
când auzi, chiar ieri, că Ion fu dezlegat.

- Iarba e de-acuma înaltă, zveltă, zemoasă.
De ce nu mă cheamă batăr vecinul la coasă?
Îs ca strigoi. Le-am băgat frica-n oasă.

Nu-mi mai pasă, de nimic nu-mi mai pasă!
Să vină moartea, să şadă cu mine la masă!
Într-astfel cu dânsu-şi vorbea Ion supărarea,
simţind sub picioarele-i rupte sfârşită cărarea.

Ion împinge căputul şi-njură în gând,
şi scuipă, şi sânge văd pe pământ.
Se-ntoarnă spre grajd, dar cade-n gunoi.
Vai!, o văd, venită îi e noaptea de-apoi!

Zgheaună mâţele în vecini. Un vaier se aude din leasă.
Ca praful noaptea se lasă pe ochiu-i, mărunţă şi deasă.
Gura-i se cască, neagră. Buzele noaptea i le sărută.
Doar noaptea îl mângâie, îl dezmiardă,-l ajută,
şi câinele, lingându-l pe ochi, pe carâmb,
să-l tragă din moarte. Degeaba, e strâmb,
e vânăt, e rece. Din noapte în moarte petrece.

În scânduri cuiele se-mplântă, ruginite şi şuie.
Între ele-i Ion, cu noaptea pe el ca vestmânt.
Popa porunceşte încă un rând de cuie:
i-e teamă să nu hoinărească-n pământ.

Cuiele scândurile pe-olaltă le strâng.
Noaptea se zbate-n coşciug.
Dar noaptea a lui e.

[Cât așteptam zilele]

Bunicului meu, omul ce aș fi vrut să devin.

Cât așteptam zilele lui august, fierbinți!...

Aburcam, costiș, cu bătrânii cumiști,
spre Costești, înarmați până-n dinți,
cu coase, cu greble, cu furci și securea,
să-ntrebăm de rouă iarba
și de frunze pădurea.

Coseam iarba, strângeam cositura,
pe o rudă mă suiam pe căpiță,
să judec, să admir lucrătura.

Se-ncrunta apoi cerul, cădea zăpada cât casa
să-mbrace satul meu ca mireasa.

Văluri de lână se vădeau pe Vlădeasa.
Bătrânii mei mai aruncau câte-un vreascur pe foc.
Mă-ncumetam câteodată să iau câte-o fată la joc
în nopțile când mă strecuram la clacă,
flacăra sălta deodată în șpor,
și toate îmi păreau veșnice, parcă.

Ah, cât de curând sorocul m-a-nfrânt!

Sub brazi cât am plâns nopți la rând
când m-au mânat din satul meu sfânt,
să mă fac orășean, om cu carte...

Dar am jurat mereu să țin țăranilor parte.
Era satul plin de vlagă, horit de prunci,
anii s-au duminat, am luptat cum am putut,
n-am uitat niciodată jurămintele de atunci.

Dar între timp satul meu s-a buimăcit; pesemne
i-au bâzdârat prin ogradă nenorocitele semne...
Bătrânul meu s-a dus în pădure după lemne,
dar a găsit sârmă și beton în loc de brazi.
Aud că satul meu pustiu de țărani este azi.
Bătrâna mă așteaptă în târnaț și plânge.
Mușchiul nu mai apără pietrele de cerul greu.
Brăcinarul cerului încă o gaică mai strânge.

Atâta m-am războit, m-am zbatut, m-am certat,
vreau să mă-ntorc la coasă, la arat.
Bătrânii mei mi-au lăsat atâta iarbă, atâta prat!
Am stat destul între cărți, ca un pușcăriaș,
am fost între litere ca un cal necălărit, nărăvaș.
Mâne mă-ntorc acasă, să fiu cel din urmă țaran.
M-am săturat de vorbe, de fum, de minciuni.
Pământul e singurul adevăr ce îl am!

[Nici cireșele]

Nici cireșele nu s-au mai copt...
Câte zile sunt? Vreo opt
de când tata a plecat, s-a dus...
Tot mai cred că s-a ascuns
dindărăt, în șură, în poiată...
Pare-mi că-l aud câteodată...

Uite, Ștefu', Moș Crăciun i-afară,
vine Moșu' la noi, scoală!
Șteful doarme însă ca o pară,
ca o pară, pe-un raft, în cămară.
Ce să-i cer lui Moșu', dacă vine?
Nu știu. Mă mai socot, bine?
Parc-aș vrea pe tata să-l aducă
în dar, pe tata acas' să-l aducă...
Nu mai știu al câtulea Crăciun
se tot duce fără tata bun.

Moș Crăciun, să știi de-acuma:
nu mai vreau păpuși niciuna!
Doar acasă să-l aduci pe tata,
altceva nimic nu-ți cer și gata!
Nu mai vreau păpuși niciuna,
nu mai vreau nici stelele, nici luna,
vreau să vină tata și să-mi zică
că-s frumoasă, chiar de-s mititică!
Nu mai vreau nici stelele, nici luna,
altceva nimic nu-ți cer de-acuma,
doar acasă să-l aduci pe tata,
nu mai vreau păpuși și gata!

Dacă nu știi unde-i tata,-așteaptă,
îți spun eu, că sunt deșteaptă.
Și să-i duci o scrisorică
îți dictez acuma, acușică.
Scrie tocmai cum îți spun:

“Tata bun,
hai acasă de Crăciun!
Eu cu fratele și eu cu mama,
noi acuma ne-am dat seama,
nu mai vrem păpuși, nici casă,
numai dumneata să vii acasă.
Nu ne trebui’ bani, nici de mâncare,
n-o să mai strigăm în gura mare,
nu e bună pâinea de nimic,
dacă n-o-mpărțim cu tine-un pic.
Hai acasă, nimic n-am schimbat
pe aici, de când ai plecat.
Vino, tată, frățiorul meu
strigă tata tot mereu,
mama se tot uită din cerdac,
eu nu știu cum să-i împac.”

Hm!... Asta-i tot. Pune jos pana.
Ba semnează-mă acolo: Ana.

Doar un gând și dorm de-acum:
nu mai cred în tine, Moș Crăciun,
dac-acasă nu-l aduci pe tata!

Și se cufundă în vise fata...

Hotar între inimă

Cât e de urât, cât e de mut,
hotarul negru, hotarul pe Prut.
Ast'noapte, pe furiș, l-am trecut
și m-a împuns în carne și-a durut.

Eram cu darurile în brață.
Bătrânii ne așteptau dimineață.
De doi ani nu ne-am văzut cu toții,
de doi ani nu ne-am mai adunat, ca hoții.

De atunci, hotarul pe Prut
s-a mai lățoit, s-a mai umplut,
cu doruri, cu griji, cu măcăcini.
Cum curg lacrămile pe streșini
la casele românești, peste Prut!

Și de la poartă, o voce ca un cnut
ne strigă: vai, de când nu v-am văzut!

Și hotarul e tot mai murdar și mai slut.

Rădăcină

Mergea călugărul cântând,
cântând sucit-alcătuire
și răsucită devenire
a lucrurilor pe pământ:

Eu sunt călugărul năimit,
nu știu de unde am venit,
dar știu prea bine unde plec:
spre schitul vechi, la schitul vechi.
Nu am nici nume, nici poreclă,
în traistă n-am decât o sfeclă,
și pantalonii au un crac,
și nu pot nici să-i mai dezbrac,
și pitpalac, și pitpalac.
Dar schitul vechi unde o fi?
Pe drumul alb, și crem, și gri
eu m-am tot dus, fără a ști
pe unde, cum să pot ieși
la schitul vechi, și alb, și gri.

Sau poate schitul nici nu e...
Cărarea mea tot suie, suie...
Și pasul meu nu se termină
și parc-ar prinde rădăcină...

Din *CÂNTECE DE PE DRUMURI*

Mergeam, mergeam spre apus.
Pașii mei nu lăsau nicio urmă.
Aș fi avut atâtea de spus
despre lumea aceea oprită
pe care nicio gheară n-o scurmă!

Peste grui, peste pietre, sus,
pacea se culcă, robită.

De mâne lăsa-mă-voi dus
de cea din urmă ispită!

Iskandariya: viața printr-o gură de tun

Plâng pentru tine, fratele meu în Irak,
căci tu vezi viața printr-o gură de tun.
Toată lumea ta s-a mutat într-un sac
cu muniție. Ochii tăi nu mai răzbesc prin fum.
Mâinile tale mângâie arma – femeie.
Copiii nu mai cer nici apă să beie...

Lacrămile au căzut în țărână și cresc.

Fratele meu în Irak, ție-ți vorbesc,
ție, care stai singur, deoparte,
și lângă tine doar tânăra moarte!

Nu pot nici măcar să te-ndemn să rezști.
Nici eu nu mai cred în dreptate.
Mă mir, mă mir că exiști,
mă mir de palmele tale curate.

Ah, blestem pe cel ce va trage glonte
în pieptul fratelui meu în Irak!
Blestem pe acela ce va întoarce spatele,
lăsându-și singur fratele în Irak!

Te uită la ei, petrolul în pumni cum îl cară!
Ah, te desfid, te urăsc, spurcăciune murdară!
Ai furat, ai ucis și nu-ți pasă,
nicio foame nu doare, niciun mort nu te-apasă!

Acum înfigi cuțitul în gâtul fratelui meu și spui,
spui că o faci pentru binele lui!

Azi, fratele în Irak, ieri, fratele sârb.
Tot ce gândește altfel să fie stârv.
Ieri, fratele zapatist, azi, fratele cecen...
De ce nu ne puneți restricții și pe oxigen?

Ah, te desfid, te urăsc, spurcăciune hidoasă!
Ne furi, ne ucizi, dar nu-ți pasă!
Un gând nu ai, un suflet, o angoasă.
Tot ce vezi tragi la tine în casă.

De-ai fi știut un gând să lași,
un gând mai bun pentru urmași!
De-ai fi avut măcar un dar,
un dar pentru copiii măcar!
Dar nu – tu nu gândești decât
cum să-ți strângi semenul de gât
pentru un pumn murdar de aur...

Ca mâine te scufunzi pe-un plaur
ce n-are vâsle, n-are cârmă.

Nu te-a ajuns vestea din urmă?

Peñiscola: măslini și pietre

Lângă Mediterana, cu o vreme în urmă.

Măslini și pietre, pietre și măslini,
și algarobe, portocali și pini,
și iarăși pietre, pietre și măslini,
și Isus, și cununile de spini,
și luna, roșie, umflată, grea,
și apa, putredă, uscată, rea...

Cu sturzii-n zbor să plec aș vrea
pe cerul meu, în țara mea.

Mi-e dor, mi-e foame, vreau să strig,
dar nu știu nici un nume și e frig.

Deep Creek: sintonii mute

Deep Creek este numele unui lac din America de Nord. Lake Shore se cheamă o uliță care urmărește conturul lacului. M-am aflat, cu altă vreme în urmă, pentru un sfârșit de toamnă foarte rece, într-o casă de pe Lake Shore Drive, cu numărul 2007. Cu un pas, din casă mă puteam găsi pe apele lui Deep Creek Lake, înghețate în noaptea aceea în care au căzut toate stelele.

Ascultă, iubito, cum tace Deep Creek!...
Se-aude doar frunza. Și-ncolo – nimic.
Te-aș vrea lângă mine aici, pe Lake Shore...
Acesta e gândul cu care cobor
pe obrazul de gheață a lui Deep Creek.
Se-aude doar frunza și-ncolo – nimic.
Stelele au căzut în lac, grămadă.
Doar una-i la pândă. Sau... poate-o să cadă...
Doar frunza se-aude. Și-ncolo – nimic.
Tu nu ești aproape. Nu știi de Deep Creek.
Și-atunci e-ntunec sau poate doar noapte
Pe Lake Shore Drive, la 2007.
Se-aude doar frunza. Se vede doar dorul.
Doar steaua se vede. Se-aude doar zborul.

Parthenonas: cerc descarcerat

O vreme nouă deschizând o vreme veche,
ca și cum ar deschide porțile unui cerc
întemnițat în propria rotire.

O, greu se lasă cântul dedus! Să ies nu știu
nici în jos, nici în sus. Prejmuirile sunt toate
sârmă și os: nu pot să urc nici în sus, nici în jos!
Cărarea se mută. Cad în abis. Nu-i totul părere?
Nu totul e vis? Ochiul desprinde tăcerea din văi.
În urmă rămas-au hierii cei răi. Turma-i sub trăznet.
Vântul se rupe. Alerg către tine cu pletele ude.
Alerg către tine, amurgul mă cheamă! Tu ești în mine,
tăcerea mă-ndeamnă! Dulce e miedul, furtună-i cântarea.
Nestrăbătut drumul, abătută cărarea. Lumină nu-i, beznă
nu-i, nici ochi nu mai îi. Aceasta-i ograda lui nimănu:
negre berzele și nesătulă voința. Gândul s-a dus, s-a făcut
ploaie. Poate cândva inima toată o să ne-o moaie!

Din *SCRISORI PRIN ZIDURI*

Cuvinte în călătoria călătoriilor.

Scrisoare umbrei noastre

Așa este, prietenul meu drag: nu a rămas loc de mântuire. Se aud greierii, tot mai grav. Toate păpădiile și-au luat zborul. Nu mai avem patrie, decât oasele strămoșilor noștri. Ce țară ducem mai departe, ca o inimă tăiată în două! Ca o rădăcină tăiată în două. Rădăcinile noastre, atât de adânci, că au trecut prin pământ și au ieșit pe dincolo de lume! Eu am decis să mă retrag într-un cătun, în munte, dincoace de mai încolo. Asta am făcut în toată vremea noastră, ai dreptate: ne-am tras mai pe munte, mai sus, și au tot venit peste noi. De-acum, am atins cerul și ne-a mai rămas doar zborul. Tu, însă, și alți frați, v-ați împrăștiat prin lume să adunați de pe acolo, în toamna aceasta ce ne-a ajuns, furnici, și nu greieri, cele trebuincioase izbăvirii. La ceas de despărțire fugară, îți pregătesc o felie mare de suflet: ia cu tine darul acesta! Cât am tot tăiat felii mari de suflet și cât am tot împărțit în ultima vreme, căci, unul după altul, toți v-ați dus în toate zările, în toate părțile! Credeam – naiv, cum mă știi – că sufletul e ca râma: tai o bucată, cresc două. Așa am rămas cu ultima felie în mână. Ți-o întind. Ia darul meu cu tine. Rămâne după noi umbra, care se mai vede, însă foarte puțin.

Scrisoare prietenului nostru Iorgu în Cipru

Răspuns întrebărilor sale care nu au răspuns.

De unde vin eu, sunt câmpuri cu flori, flori mai frumoase decât curcubeul, care știu să danseze în vânt atât de frumos. De unde vin eu, sunt brazi care cântă, să întâlnești stele care umblă liniștite pe drum e un lucru obișnuit. De unde vin eu, au mai rămas niște țărani ca niște stânci și niște părinți, îngrozitor de singuri. De unde vin eu, e atâta tristețe că am putea să ne facem ieșire la mare în toate părțile. De unde vin eu, Patria mea suferă de o boală cumplită. Avem și noi turcii noștri, dar nu numai în nord. Avem și noi două țări, două steaguri, o idee vagă despre Enosis. Suntem și noi în Uniunea Europeană și știm cum e, știm bine, că am mai fost aproape de o Uniune, cea Sovietică. Pe vremea când moșii mei și ai tăi sorbeau gânduri într-o ulcă cu vin, singuri pe tot continentul, stelele erau doar ale noastre. Prețurile? Sunt cam la fel, puțin mai accentuate când e vorba de lucrurile esențiale, puțin mai mici la țigări și alcool. Avem și noi Odiseea noastră, doar că a noastră e lipsită de happy end. Ți-am mai povestit-o, și te-a mirat, te-a mirat tânărul acela care caută tinerețea fără bătrânețe, o găsește și o leapădă, prins de dorul de casă. Tânărul acela care nu mai fuse bătrân, tânărul acela care vine acasă să nu mai găsească nicio Penelopă, doar cât să consemneze: Ithaca este pustie. Mi-a crescut barba albă. Și avem și Iliada noastră, doar că mai scurtă, pentru că n-am avut chef să mai facem continuări. Nu, nu e nicio Elenă

la mijloc, deși, dacă nu te superi, Elenele noastre sunt mai frumoase, doar că au plecat toate de-acasă, pe cărările lumii. E doar povestea unui cioban cu care seamănă mai mult Socrate, decât Ahile. Nu mă întreba ca prietenul meu din Bruxelles de ce tot merg și tot vin. Poate să fie și o problemă de memorie ancestrală, să-mi fi rămas de la strămoși amintirea drumurilor pe care ne purtau mioarele. Sau poate să fie că merg să veghez la capătâiul Patriei mele. Iar acum, rogu-te, stinge lumina. Rândurile următoare să le citești pe întunec.

Scrisoare doamnei Elizabeth despre tatăl dumisale Jim

Sta pironit în fața oglinzii: uitase ce căuta, din fotoliu până la obiectul de mobilier de care se agăța cu amândouă mâinile, să-și sprijine trupul pe care picioarele nu-l mai puteau ține. Nu reuși nici să-și amintească numele obiectului de mobilier, o masă cu sertare la capătul căreia trona o oglindă mare, cât să încapă un apus de soare pe stâncile roșii ale Sedonei. Sedona, orașelul în care își petrecuse jumătate din viață, ale cărui străzi și le desena cu ușurință în memorie. Privi lucrurile de pe mobilier, aflate într-o ordine care nu era a lui. Cu siguranță, îngrijitorul găsisse de cuviință să ordoneze fotografiile de familie, pachetul de șervețele, aparatul de ras, cutia cu bomboane, cele câteva scrisori, zări și o carte cu coperti negre și câteva reviste frumos colorate. Nimic de pe masă nu-i trebuia. Ridică ochii, atât cât mai putea. Domnul Parkinson, cum îi plăcea să spună, i se cățăraseră-n spinare. Dar fu suficient cât să își vadă ochii, chiar fața întreagă, în oglindă. Își zâmbi. Văzuse, totuși, un chip cunoscut. Chiar foarte cunoscut. Și stăruia acolo, privind-se, ceva vreme. Rămase în fața oglinzii, legat de răsfrângerea privirilor sale. Își aminti o vorbă peste care să tot fi trecut șapte decenii: Faci oglinda mai frumoasă, tată, i-a spus fetița lui, la patru ani, stând în fața oglinzii, pierdută în oglindă, cum se pierduse și el acum. I s-a părut atunci o obligație față de fetița lui să facă oglinda mai frumoasă, cât de frumoasă putea, pentru ca fetița lui, când se va oglindi, să vadă oglinda și mai frumoasă cu tatăl ei acolo. Îl întrebă pe îngrijitor, care se grăbea spre ieșire, ce zi este, care e programul pe azi,

cum îl cheamă, dacă a venit ziarul de mâine, dacă la masă se servește pește. Întrebă să întrebe. Nu-l interesa. Avea să uite, știa, dinainte de a primi răspunsul. Doar străzile Sedonei, doar ele îi stăruiau în minte clar, cu stâncile roșii atârând de cer mai degrabă decât ieșind din pământ. Toate celelalte lucruri îi intrau și îi ieșeau din minte fără să poată să le oprească. Tot mai rar reușea să susțină o conversație, uneori nu mai putea asocia fețe cu nume, alteleori nu își mai amintea la ce folosește furculița. Și la ce folosește în fond, îi strigă odată îngrijitorului care încerca să îl convingă să mănânce cu furculița. La ce folosește furculița, la ce folosește mâncarea, și acestea erau lucruri care își pierduseră noima. Dintr-odată, simți picuri de apă pe creștet. Plouă, se gândi. Plouă mărunț, cu picuri mici. Zâmbi iarăși. Își aminti de fetița lui, când i-a surprins o ploaie mărunț printre stâncile Sedonei: plouă cu bebeluci de apă, tata, i-a spus fetița lui atunci. Doar când săpunelele îi invadară ochii, înțelese că se află sub duș, că îngrijitorul îi freca părul, fredonând o melodie și spunând, ca pentru sine: strânge pleoapele! Se trezise zâmbind. Stătuse între două vise și nu știuse pe care să-l aleagă. Dar își aminti de fetița lui, într-o dimineață: tata, au venit la mine două vise și n-am știut pe care să-l aleg. Și l-am ales pe acela urât.

Din *EPOPEEA OSÂNDEI*

Murit-a Remes, cislă-aceea tuieșă de-ape... Uitatea
a-nghițit brazii voinici, uitatea au băut înstâncatele
ape! Brânci grele peste Remes s-au întins, s-au adâncat.
La cântători, când zeu cerca din piatră să nască, a murit
grozavul fosat. La cântători fost-a-ngropat.

Unde sunteți, soldați – pe cari-odinioară atât vă-ndrăgeam! -
eulogi? Minor, Limes, Narcissus! O, horei, pentru ce
s-a-ncuibat liniștea-n voi? Căpetenii – fiecare fii de-Oebali -
Hyacintus: păstrăvi cu burțile-n sus manuscriptele voastre
pietrele cu burțile-n jos amintirile noi!

[Vezi norii de piatră cum se fărâmă-n amurg]

Vezi norii de piatră cum se fărâmă-n amurg, luna grea
de-atâta lumină părăsind orbita, stele oarbe
înghesuindu-se-ntr-un colț de cer cu nemiluita?
Doi cărbuni de beznă ceafa-ți apasă, doi ochi de brudă.
A lor privire simți cât îi de crudă? În cealaltă noapte 5
mai bine vino cu mine: blând întunerec, nu spaime
și știmate! Un miel negru te-a însoți, în uitare și
bucurie cântările mele te-or înveli. Te-aștept.
Nu asculta de iscusite ispите, nici alte voci nu
te oprească din mers. Curată-i calea, nu întârzia. 10
Căci laolaltă om răzbate-n vis. Ne-om strecura încet
din gâtul beznei. Iarba cuvântului împleticește-o
și împlete-te de noapte cum de lună lupii. Ia, rupe
și tu un codru-uscat de paradis! Cărarea îmbat-o,
pe gura beției tu gura-ți așează. Nu-ți zdrumeca 15
lacrămile, nu-ți ogoi câinii mâniei, mai bine
pe câmpia lung întinsă slobozi s-alerge și pască
lacomi din carne de zeu. Și ochii desgolește-i, trupul,
inima. Nu-ți înturna văzul, nici gândul rău nu-l lăsa
să ciupească alene pasul. Fii zornic, călăuză-ți 20
sunt, și inima-mi, crepând-o cum pe-o nucă, înaintea-ți
ți-o alung. E sâmburele copt și-i roșu și-i sâlhui.
O staniște-o să ai: c-a nimănu. Înainte, de-acum
în spatele nost ne e masul! Cântarea mea ca pe-o floare
deschide-o! Grea de polen va s-o vezi. În pistile intră 25
și șezi, nervii-i pulsând anevoie de putere, totuși,
și frumusință în stare să-i crezi! În inima mersului
chiar inima versului va să o pun. Ci hai, cântul meu
din față vine, iubește-l și-n brață-l ține! Căci spun

ce nu se spune: dar nu-i aedul acela ce minte, sunt
cel ce v-aduce de Duras aminte și-l ține să nu
pice-n hăuri înapoi de-a lui vintre! Nimeni să-l cheme
în lumea asta iar n-ar putea, atâta de mare este
această putere a mea și nesătulă voința!

30

[Murit-au faptele lor]

Murit-au faptele lor, mort e și gândul. Căci cine
s-ar mai încumeta războiul acest să-l purceadă?
Acum strein domn ne trăiește memoria, lui noii
poeți îi cântă, strâmb, gloria! Dar nu suntem noi
părăsitorii de luptă, noi suntem cei ce-am fost 5
alungați departe de-a războiului nuntă! Iar eu
voi să-i cânt pe ai noștri țiitori de făclii, pe ei voi
să-i caut, să-i cânt, să-i învii! Zeul strein ucis-a
aezii cei vechi, nu-i cin' purta glasul răsculător
peste munții cărunți. Cine-a găsi oare spre Aides 10
dosnice punți și atât de roasă memoria?
Scurma-om pământul acolo unde se știe
nemernicită-amintirea lui Duras, preavrednicul
frate al nopții și-al urii, o veste pe vrerea-i
să semănăm! Să ducem cu noi blesteme și ploile, 15
să nu se răstoarcă Smomiul din morți, pacoste
serii întregi! Până la capăt pe libera liră lâna
cuvântului vreau să o torc, pregătit voi fi pentru orice
bătăliști, camene sucite să fie primprejur
n-am să las, c-un cânt eu de luptă și-o laudă vieții 20
vreau astăzi să mas! Îngână-mi, muză voinică, asemenea
fapte, nu curgă azi lacrimi, ci curgă azi vin, și sânge
să curgă, fără apă-nlungite! Vă ducă azi chibzul
și ochii-n Thessalia, în spatele vostru-i e coada
și larma până la thracii din funduri de munți. Veniți 25
după mine pe-ascunsele punți! Suntem în Arhos. Norii-s
cărunți. Jariști și hoituri ai să înfrunți. Te-ntâmpină vuiet.
Valea te-nghite. Și-i noapte, o noapte cu grele copite.
Arborii-s strâmbi. Nemirositoare sunt florile. Oi mari

[O, dar c-o nuia]

O, dar c-o nuia simt cum privirile-mi bete de-atâta
extaz mi-atinge ea, muza! Și nu-i în mine destulul
de har, nici în dânsa atâta elan, cât să rupem
sărutărilor buza! Alt aed după dânsumi sosi-va,
cerca-a el să-nfiripe iar nebunia de-a scormoni 5
amintirea lui Duras sau un cânt mai cu lumină vrea-a el
să-nfiripe! Îi va surâde lui norocul de-a fi ascultat
sau pietre mici frunții-i vor cere sudoare și sânge?
Va mai fi vreme atunci de cuvânt, se va mai auzi
torsul lirei? Poate alt război ne va cere pruncii și alți 10
hârși vor vrea să ne vândă! Thraci, să fim una, învie
în brațele noastre puterea și forță bezmetecă îngreuneze-ne
mințile! Deștepte-se-n noi mânie de zeu, încolăcească-se
brațele noastre într-unul preagreu și nimic să ne steie
în cale! Lupta s-o dăm de pe-acum, cârțițele și neocaștrii 15
ne fură-nțelepții, neucid zeii! Să nu-i lăsăm frați,
ce-i al nostru nimănuia nu dăm la furat! Veniți cu toții,
bărbați, asemeni lui Duras să fim, vrednici cu ura și cruzii!
Să nu ne întoarcem decât triumfând, pe veștimate
cu al lor sânge uzi! Veniți cu mine, de cânturi lehuzi! 20

Din GREIERI BOLNAVI

Orice vis este un poem.
Orice poem este o boală.
Orice boală este un vis.

Greierii culeg păpădii.

[Se făcea că eram]

Se făcea că eram alaltăieri într-o cramă,
era înghesuială, stăteam ghemuit, de parcă
n-ar mai fi fost în oraș nicio altă...

Am băut ceva ca un vin din cupa de-aramă,
cred că nu era decât apă cu piparcă.
Am vrut să plec, dar unul, din poartă,

m-a întors, arătându-mi că mă așteaptă o damă.
După ochi, după mers, am știut că-i hoțoaică.
Și-a rădicat spre cer rochia-naltă.

N-aveam scăpare, dar n-am luat-o în samă,
am mai cerut să beau din vinul fără marcă.
Și-am cioplit o altă damă c-o daltă.

Am oprit la vamă.
M-am urcat în altă arcă.
N-am mai avut nicio haltă.

[Prin vămi și vaduri]

Prin vămi și vaduri, în vals, fără alean,
pe vesele valuri vajnic vâsleam
și vâslele aripi în vânt le vedeam!

Sunt zile de când Lethe mă poartă,
cumpănindu-mă moale să nu mă răstorc.
Moartă și arca. Pita mi se topi în desagă.
Sunt zile de când arca mă poartă
pe marea furată din portul cvadrat.
Niciun gând nu m-apasă, nici am vreo hartă,
spre insula din ziua de ieri sunt plecat.

[Norii au venit și n-au mai plecat]

Norii au venit și n-au mai plecat.
Și plouă cum n-a mai plouat
peste pământul ce ni s-a dat.

Cocoșii toți s-au oprit din cântat.
Broaștele au nebunit și sar peste gard.
Și, vai!, pădurile, cum ard!

În pânțele vițelul plânge.
Pietrele-s putrede, învelite în sânge.
Ploaia aceasta nu s-a mai opri.

Vom uita toate și nimic n-om mai ști.
Zboară zanga, zori cu zăvor.
Lumea s-a lins pe buze cu zăpor.

Și ploaia se va da de-a dura
peste umerii mei, peste țărână.
Înnegri-va afina, isvodi-va mura,
cu brațe țepoase, albastră și cârnă?

Până la capăt va ploua, va ploua.

(Se înnora cu dumneata.)

Din *DRAGOSTEA DE PE URMĂ*

Nu zici nimic de-acuma,
crezi că am uitat...
S-a culcat și luna,
în propriul ei patrat.

Era iunie, era treisprezece.
Da, așa e vremea... cum mai trece!
Era soare, era lună în patrat,
eram tânăr foarte și m-am întrebat:

De n-ai fi tu -
ar mai avea iubirea rost?
Pe cine-aș fi iubit eu dacă
eu nu te-aș ști, tu n-ai fi fost?

Să fi iubit eu lipsa-ți, poate,
ori iarba, piatra, câte sânt...
Le-aș fi cântat pe-acestea, poate.

Ori nici n-aș fi știut să cânt.

[Te uită, femeie]

Te uită, femeie, ce tril triumfal
privighetorii-i atârnă de cioc!
Aripile-i trec prin nori parcă-s foc.
Îi pare că zboru-i un zbor colosal,
se-avântă spre soare și-i loc
pentru zboru-i banal.
Dar vulturul o-nhață de pene, de cioc,
crestându-i trilul solemn pe mijloc.
Te uită, femeie, ce tril triumfal
vulturul poartă acum la breloc!
Și trilul sună, degeaba, banal.
În arc încordată săgeată-otrăvită
prada adulmecă și-o rupe de zbor.
Săgeata, ea însăși, e-acuma vrăjită
și-un tril triumfal se-avântă spre nori.
Chiar mâine săgeata va ucide un cerb,
topindu-și în el al trilului verb.
Te uită, femeie, un cerb...
Pe masa copiilor e binevenit,
se bucură vânătorul căzut în decor.
Zeul trebuie numaidecât cinstit.
Coliba, flămândă, ovaționează în cor.
Te uită, aceasta e lumea, femeie!
Ascunsă-ntre oameni, doar tu îmi ești zee.
Și-acesta e trilul ce-l cânt triumfal.
Prin viața aceasta voi trece banal.

[Era venită iarna]

Era venită iarna. Mileniul se gătea
s-aprindă cea din urmă stea.

Pe deal, la geam, după perdea,
râdea o fată și plângea.
Privea prin geamul de Çadal
din casa ei din piept de deal
la călărețul fără cal.

Mileniul arăta-ntr-un hal!...
Cât morții-i toți, așa de pal!
Iar călărețul n-avea cal,
jucase pocker la Çadal...

Așa treceam pe piept de deal...
Treceam pe strada Matinesse,
îngândurat tot mai ades,
să mă opresc nu îmi dam ghes,
și fără cal, și trist ades.

Treceam pe strada Matinesse.
Ce aș fi făcut, ce-aș fi fost dres,
cu cât călătoream mai des
tot strada ei aș fi ales!

Și am purces atunci să cânt,
și am cântat sub jurământ,
sub geamul ei, sub geamul blând,
mileniul prăpădit curând.

Cântam la geamul ei înalt
din cobza mea din lemn de palt,
îmi era frig, dar cât de cald,
în patul ei din lemn de palt!
Cântam la geamul cu pricină
în nopțile cu lună plină.

Mileniul se gătea de crimă
și fata n-avea nicio vină.
Prinsesem crustă, rădăcină,
la geamul fetei din obcină.

Și cântul meu se întrupa.
Se întrupa poate și fata...

Și am ținut-o tot așa,
o iarnă gri, o iarnă grea,
mileniul, ah!, se-mpleticea
pe strada ei, pe strada mea!
Și plângea fata, și râdea,
pe deal, la geam, după perdea.

Să stingă cea din urmă stea
pe-atunci mileniul se gătea...

[Să știi, femeie]

Să știi, femeie, pe buza prăpastiei, lată,
și soarele mi-a părut răsărit din covată.
Covata aceea în care tu
îmbăiezi pruncii. Așa-mi păru.
Așterne-mi masa și vino să-ți cânt
poemul acesta ce-mi susură-n gând!
Așterne-mi pe masă și brânza, și clisa,
nu uita pălınca, proscrisa!

Căci am să închid ochii
    în brațele tale
și am să mă scald în lacrimile tale
    ca în apa dulce a Lethei!

Pentru că totuși,
murim. Murim și nu știm. Murim și venim
    în fața zeului
dragostea să ne-o spovedim.

Așa că, frații mei, să închinăm cu țoiul de pălincă!
Iar tu, femeie, să ne iubim, fiindcă
de tine nimic nu mă desparte.
    Nici oamenii.
    Nici preasfinția ta, moarte.

Vom fi departe, -n moarte, ne vom iubi senini
pe malurile Lethei, printre platani și crini.

[Hei, pacea pentru tine]

Hei, pacea pentru tine sunt eu și n-ai găsit-o
încă, n-ai căutat-o! Dă-mi otrava buzelor tale,
lasă flăcări să muște din trupu-mi, cu roade coapte
împrejmuie-mi ochii! Pe masă așterne-mi smochini.
Pe pajiști de spini să ne prăvălim! Nu-ți ogoi pașii,
nu-ți ogoi focul, în voia-mi, în mijlocul cântului,
de valuri te lasă purtată! Brațele mele din unde
cărnoase-au să iasă și-au să te coprindă. Pe apele
lungi ca morți să plutim! Cu Lethe cea albă să ne nuntim!

[Sunt dimineți]

Sunt dimineți care n-aș vrea să mai vină,
sunt dimineți care n-au niciun rost.
Sunt dimineți fără tine, fără lumină,
sunt dimineți urâte, ce-au mai fost.

Vino iar la mine, îți strig, chiar dacă
niciodată n-ai plecat și n-ai să pleci!
Nu lăsa, te rog, nicio dimineață să treacă
prin ochiul meu să nu treci!

Sunt dimineți fără tine sau poate
eu n-am mai știut unde ești.
Sunt dimineți urâte-acelea toate
în care nu te mai ivești.

Vino iarăși, numai eu sunt bărbatul
căruia-i cresc în ochi când te privește flori.
Ah, diminețile astea lungi cât leatul
pe care le-am trăit de-atâtea ori!

Amintirea ta se ridică pe cer,
acoperind soarele c-o lumină mai dreaptă.
Ce-mi străpunge inima ca un fier,
pentru ce cuvânt, pentru ce faptă?

[Bine-ai venit, femeie]

Bine-ai venit în sufletu-mi, femeie!
Când stăm pe beznă, la lumină, seara,
și lumânarea-aprinsă își picură ceara,
cu gura ta ce amiroase-a fluturi
pe buzele-mi amare lin așezi săruturi.
E poate dimineață seara
    în sufletu-mi când cați
        cu lumânarea...

Dar cred că am tăcut
când tu, ștergându-ți fruntea apăsă,
simțind puterile că te-au lăsat,
ai întrebat: mai o fi mult?
Plecasem de cu noapte de acasă.
Căldura e acum și roșie, și deasă.
Ai vrea printre fagii rotunzi să ne-ascundem
și iar mă-ntrebi: unde suntem?
Te-acoperi cu umbre mânioase de pin
și mă ameninți lung la tine să nu vin.
Îmi stă un vers pe inimă. Ți-l spun:
ceva cu greieri, păpădii, tutun.
Mânia-ți crește deodată și mai mare.
Ai să mă-nghiți cu haine,
îți spun că mi se pare.
O, tu, privighetoare,
nu ți-au ieșit prin suflet răni amare,
n-ai gâtul gol și penele murdare -
de când uitat-ai inima în soare?
Până la capăt cât o mai fi oare?

Nu-i cine mă-ntreba,
în ochi zvârlindu-mi sare,
de când te-ai aburcat la umbra unui brad.
Cu rugăminți la picioare degeaba îți cad.

Floarea, grea de polen, stă să cadă.
Nicio albină nu trece s-o vadă.
Ca-n crengi s-a prins vântul
de pletele mele. Mă opresc.
Dincolo – cerul sumar
îmbrăcat. Un semn îi cerșesc
că dragostea noastră nu-i în zadar.
Că sufletul mi-e fără noimă amar.

[Nu mă-ndemna]

Nu mă-ndemna, zee, doar să m-apropiu, nu mă-ndemna
doar să te-ating, știi tu prea bine aezii ce ușor se încing!
Ci nici nu vreau, zee, eu nici nu te vreau, nu-mi rupe mersul
cântului meu spus pe șleau! Mai bine te du mânioasă
și vinde-n Olimp dragostea ta mult cărnosă! Degeaba
te-apropii, degeaba vii, zee, mieroasele-ți vorbe de pe buzele
tale pe buzele mele iar să le pui, degeaba vii, zee, eu focul meu
către tine eu azi îl încui! Brațele albe-ale tale și goale
nu-mi mișcă pofta ropotitoare! Nici sânii vipii, nici șolduri
dugleșe, nici copasele tale milcuitoare! Sunt plin, zee, sunt
plin de zăvoare! Spre mine n-ai să afli cărare! Te-ntoarnă,
te du, te răzbună ori pregătește oricui o altă minciună!

[Am plecat fără-o vorbă]

Am plecat fără-o vorbă, fără-o mângâiere, fără-un sărut.

Am zăbovit în poartă și poarta m-a durut.

Ai zăvorât-o însă pe dinlăuntru și,
când mi-am lipit urechea de geam,

    ți-am auzit bătăile inimii.

Mai târziu m-am întors până-n prag și vegheam,
te auzeam cu sughituri cum plângi și tăceam.

A trece atâta vreme de-atunci...

Oi veni de departe și-oi auzi că ai prunci.

Te-oi zări din întâmplare pe drum

    și mi-i spune că-n tine

amintirea mea toată-i scrum.

Mi-a veni însă cu greu să te-ntreb
de ce mai porți inelul acela cu cerb,

de ce te-mbraci uneori ca și când
ai veni la mortmânt să mă-ntâmpini plângând,

de ce la fecior îi zici octavian

    și-i iute la mânia,

ca pe limbă o rădăcină de hrean,

și de ce atunci când eu nu te văd

o lacrimă-ți curge din ochi

    și-apoi un prăpăd...

Femeie, mi-i tare dor de tine!

În sufletu-mi, printre ruine,

tu, rătăcind, singură ești vie.

Dragostea noastră moartea n-o știe.

[Tu nu mai vii]

Tu nu mai vii pe la fântâna
cu apele adânci!

Parc-a trecut doar săptămâna
de atunci!...

Nici gustul apei n-am uitat,
nici setea gurii tale!

Parcă nu ani s-au duminat
la vale!...

Dar până unde poți s-ajungi
cu ochii?

Tot câmpul azi e presărat cu rugi!
Și plopii...

Cât au crescut de ieri și s-au umplut
cu stele!

Atâtea stele ce-aș fi vrut
să fie-a mele!...

Și-atâtea lacrimi în fântâna noastră!
Și-un pește

zboară-n noapte ei albastră
ca-ntr-un clește...

[Niciând]

Niciând n-am să pricep de ce
privirea ta se-ntoarce rece,
pe lângă mine rece trece,
când pașii dintr-o întâmplare
ni se-mpreună-n burgul mare,
în burgu-acesta rece-n care
obișnuiam odinioară
să ne iubim într-o cămară!
Sau ne iubeam doar într-o doară?
Obișnuiam odinioară
să ne petrecem într-o vară
ce azi aud c-a fost amară.
Tu ai ales altă cărare.
Parfumul tău de nepăsare
m-a înjughiat și încă doare.
Dar cel puțin să știi de ce
un zâmbet ochiul tău s-apele
nu poate-atunci când mă petrece...

[După atâtea minuni ce-am trăit]

După atâtea minuni ce-am trăit întâmplare,
după câte cântece, ce-am pierdut, necântate,
după toate apusurile ce-am plâns, cu spaimă,
o altă tristețe, o altă vamă -
vii iarăși tu, să mă cerșești, să mă minți,
cu ochii în dans, flămânzi și cumiți!

Ah, eu n-am să mai pot dansa vreodată
cu-această lumină, ce-o știam altădată!...
Dar nu te opri, mai minte-mi și râzi,
fă-mi prunci frumoși, puternici și blânzi,
și ia-mă în brațe o ultimă dată! Curând,
am să-mi schimb sufletul
pe un pumn de pământ.

E vremea să-mi caut mortmânt.

[Am să vin]

Am să vin într-o seară la fereastra ta
să ascult cum îți cântă inima.
Am să trec, tiptil, prin grădină
să mă strecur la tine în inimă.
Ai sa m-auzi? Ai să mă crezi?
Căci de văzut nu poți să mă mai vezi...
Sunt umbră și în urma mea
nu mai adie nicio stea.
Sunt floare și ca rădăcină
am pasul meu și o inimă.
Petalele îmi sunt aripe...
Mi-am petrecut demult cele din urmă clipe.
Să mai treci să rupi o petală,
ca floarea să rămână goală.
Or, poate să mă sădești la fereastră,
de vei găsi și pentru mine vreo glastră.

**Portraits of helplessness,
loneliness, illness, sadness,
anxiousness, fear, *et cætera***

A calligraphic symphony. Excerpts from

**T
H
A
N
A
T
A
M
O
R**

Thanatos (Θάνατος), the personification of Death and Mortality, son of Night and Darkness, and twin of Sleep, and *Amor*, another name of Cupid, the God of Love.

Intro: stepping on nails and stars

They were all gone. The light was calm.
The timepiece bashed with hate.
'T was too early. Or... so late?

Nails bleeding in the palm.

Few stars had jostled with a nudge
to hear their shadows spread on mould.
It was so hush. So cold.

Nails ready to adjudge
a sorrow, a sigh. Thorns whisking by.

The bells of rustling rumors ring.
Tears fell to the ground and spring.

Nails all alone detach from sky,
and stars shall sing:

THE DEATH UNDER THE PILLOW

There is a story in every poem.
My cousin Heamus, 28, was diagnosed with leukaemia, final stage,
on September, 2005. The last five months of life he spent
on a hospital bed, putting up with the idea of dying;
during that time, he wrote me a letter monthly,
expressing thoughts about his own Death,
which occurred on January, 2006, while
he was writing one more letter.
He never finished it.
He just started to be a man;
but what a man! I believe he never
knew turpitude or anger. He was a giver
and a lover. Moonstruck, as well. I just couldn't
enter his hospital room. I stepped back from the door
so many times. I devoured his letters. As I was reading them
again and again, they were converting into lines. Which I wrote
down. It felt like I was living myself with the Death under my pillow.
There is a poem in every story.

September: no known names

Dare to imagine: blood, flesh, bones,
so many needles in the stones
of whispers. The floor bemoans,
the wheelchair lispers. To that attune
the screaming, yellow, heavy moon,
sleeping over a grim pontoon,
the dark and putrid, sapless water,
this doctor here, ready to slaughter
my corpse and leave shortly after...

I wish I were a song to fly,
to leave away without goodbye
and never ever come nearby!

For me to die, is there an aim?
I'd call on somebody, to blame!
I can't remember any name...

Dare to imagine: Death's the same.

October: no more dance

The winter occurs with furies, bedazzling the sphere.

After all the wonders I've lived in New Britain,
after all the poems I have never written,
after all the sunsets I have wept with fear
for arriving darkness...

Looming from the rear,
here she comes departing for another riot,
with the eyes of a swan, hungry, sick and quiet,
begging me to stay! Fibbing to my ears...
I am being emptied of the slumbered years!

But don't you stop, keep lying, sing, swing and laugh,
have a child with me, let me cop the plea! Although
time's up, says cancer...

I could never dance again
with the glorious light from my bloated vein.
Soon, I shall switch my soul for a fist of earth.
To a dove of roses our love gives birth.

Take me in your arms one last time and crave.

Alas, I have to look for a gilded grave!

The moon went to sleep on a frozen wave.

November: no way back

'T is a butterfly effect,
or all just turns in ember.
Who brawls to me this lullaby
and offers molten amber?

Death's comin': heavy steps
pacing over my traces.
I'll be going on my way,
whitening all the faces.

Don't cry, don't call on me,
don't beckon, don't despair!
Memory's a pain. We are
not anymore a pair.

A stone I'll be, a blade,
a bird, a briar... Bygone
wishes having a parade –
but nothing I require.

No way back,
they say,
remember?

Enjoy
the moonshine
of November!

December: no longer a crime

For you I'm waiting every night,
till night is crawling out of sight.
Each morn for you I wait thus far,
till morn is playing the guitar.
It's you I'm calling every night,
with wrath, with fear, with delight!
And every dawn I call on you!...
(Screams and tears added to.)

Hail! I'd like to linger a rhyme
to which we could dance cheek to cheek
while our bodies each other would seek!
To love you's no longer a crime.
Embark the wherry and be merry!
I do not actually know Mary,
did I ever loved some Beth?
It's only you, forever: Death!

What does the moon lie on the aerie?

January: not completed

You, Death, uninvited you came and nestled under my
I have acrid dew on my lips, the words are burning
pregnant words, ripe fruits with golden worms
My blood is a flower dispersing its seeds over
The swans can't beat the mist and upon
sick night, dense dark. Am I afraid of
I wana reap a basket of stars from
imprisoned memories visiting
stepped on nails and stars
My wings are hurting
cancer got hungry
I did not wield
Full moon
Thanat
amor

From *THE DEATHGIVER SHALL COME*

Life has gone by,
the feet grow roots

at The Crystal
adult care home,
Phoenix, where
I volunteered
in the summer of 2004
for three months,
taking care of
six elders with serious
health problems
and unmeasured
emotional
issues.

Robert: something happened

Something happened, which I could not name.
The brain paused for seconds
whilst a perfume of oleanders mixed with jasmynes
and covered by a layer of oranges
invaded the doorstep
and conceived the most amazing womanly forms.
Aphrodite did not die, there were proves,
those dark eyes, that black long curly hair,
those nimble nipples nefariously needling the nimbus.
In the air floats the urge to grip with teeth
that layer of oranges, right there, in the doorstep,
and bite off more than you could chew.

The wind blows again. Robert drew a blank.
That's all, Mr. Alzheimer. Thank you, Sir.

Scott: groaning wood stump with eyes

That is a very freaky rare illness, Bob says.
None of those long cells
will contract any longer, no motion,
they don't respond to any bells,
but imagine: he — Bob stages a lavish display —
is aware! A wood stump with eyes and groans:
Scott, 44, The Rigid Man. Bob talks:
he could not move a muscle,
but he — remember previous display? — knows
all what happens around.
So here he dwells!

The shake mix — smells of roses —
runs out the mouth, the jaws got stuck,
as they would be rocks in the ocean.
That is hereditary — Bob is a hammock.

It doesn't necessary imply the sons
will inherit that, but it is only one out
of two children escaping that,
keeps going Bob, starting to work out
the lower and the upper jaw,
forcing them to join together, and they
eventually do, two broken pistons causing havoc.

There is one family here in Phoenix,
one in France, and one in China — chat
goes further — as known by now, having that.

There is of course no cure for that, Bob enunciates.
The eyes have tears and they close.
A flower has opened the door,
like wadding a bullet in a gun.
Shut up! The girl has a diamond
instead of voice and let fall
the flower on her father's chest.
And you are... She's probably fourteen
and blossoms thereat.

Her eyes are like a journey in the pitch dark.
She is a wayfaring rose, we reach hands.
Fingers or rods of roses? The thorns
must have left wounds on each long cell.
Shut up, Bob, leave now. A poet, you are?
One of those! A poet rips his soul
for not having... What words are coming
from her pulpy lips? A cloud replenishes the sky.
The tempest speaks near the adult care home.
Answer me this, she yells, preparing to impeach.

A poem is nothing but a giant of sand.
Is there a God? Why would her parents
have a child? Abortion's permitted,
euthanasia's declined! Are there warrants?
Everything's meaningless. Enough: the mother
in the rear, married widow, sobs. Scott groans
and groans and groans. A hoot breaks the window.
The helplessness, the loneliness, the sadness,
the fear embrace the room:
fluid shivers or brittle tears come in torrents.

Jim: memoir of a mirror

Jim, 78, looking for something, stops, does not remember what he wanted. Nailed he stands in front of the mirror, big battlemented mirror, wasted by images: it could fit a sunset over Sedona — the town where he haunted all life, whose streets he easily draws in his impaired memory.

Painted bunting of Sedona's red rock filling the mirror, and the memory maybe. But not many other things left.

Trying to reach his eyes in the herby mirror, Jim lifts the head: that's a real adventure. His memory is a booby hatch, still Mr. Parkinson plays the role of a reluctant hero or of a zombie, as he climbed on Jim's back years ago and wouldn't change position. Two minutes later, Jim finally reaches his own eyes.

With some caution, Jim smiles to himself: happy to see a familiar face? There is a tension. Whose eyes are these, he might have asked. A name had come from ocean of names.

Nailed he stands there, eye in eye, lingering upon those tremendous blue eyes. Tears would come out, if available.

Did the old guy feel the anxious second? Time had no meaning anymore, the meaning ends in the judas hole through which you could spy Death, and have an illustrating preface of what shall come. Still, Jim couldn't even tell day from night, the lights on all the time and the curtains covering the windows or perhaps, jittery python, the helplessness: the loneliness, the illness, the sadness... How far is Tucson?

Jim notices the picture in a corner of the mirror — with his daughter thereon. At the crest of the sight, some words Jim hears, spoken by a little lady, jumping from the embalmed memory, her daughter when a kid: — Howdy! Why did you leave the mirror when you moved? You made it prettier, Daddy. Jim's eyes divorce its look and close. That had been all — eye candy.

From *SEASONS IN LOVE*

I treasure the most about seasons the in-between moments,
when two seasons blend in love, and you can't tell the winter came,
the fall has gone,
having both right there
groping, clotting.
The same
with human love
feelings
and love acts,
the fifth season of beings.

It doesn't last, I know. It comes and goes, like leaves, like flowers.
What follows is the big anonymous certitude of our own vanity
and emptiness. And its
incertitudes:
the helplessness,
the loneliness,
the illness,
the sadness,
the anxiousness,
the fear, et cætera.

Drewsteington: dandelions dancing with crickets

There are mornings I don't want,
the fuzzy mornings of Vermont,
those hated mornings without light,
as you are getting out of sight.

There are those mornings without you,
of astonishing loss of interior sinew,
those mornings lasting a century,
for weed arises just in botany.

The carriage of winds lost a wheel. Nipping off the burgeoning
buds, the hailstorm. White faces of crickets, dandelions
dancing, wings and seeds, a romance under thunder. On the
verge of fear, a quandary, a blunder.

Come to me twisting, I call on you,
even if you ain't left and never do.
Don't let no morning for me to whirl
around and around without you, pearl.

Come here, only I am the man
whose eyes are flowers when
looking at you, now and then,
over and over again.

Remembrance of you expands on the sky, covering the sun
with a righteous light. What pierces my heart like a wrought
sharper iron, for what word, what deed, what pattern?

Deep Creek Lake: the lost language of leaves

Listen: how quiet's Deep Creek!
The leaves do only dare to speak!
I swear that even Death's asleep!

The stars fell in the lake: a heap
of lights on Deep Creek icy cheek.
The fear travelled at a creep.

From memory I could not sweep
this moment that I'd like to keep,
when all the leaves do dare to speak.

Not many desires, but one:
open my eyes and see you come
and shoot you with a quaker gun.

My soul is ready then to leaven.
I'd swear that I arrived in heaven
on Lake Shore Drive, 2007.

The dead body of fear pecked by a raven.

CUPRINS

Spaime, minciuni și nevroze
pentru ziua când nici oglinda
nu are să mă mai cunoască.

O culegere de versuri și pădăii.

Fragmente din CVADRIGA CU GREIERI / 5

Precuvântare: n-a mai rămas niciun loc pe pământ / 6

OGLINZILE PENTRU MAI TÂRZIU / 7

Noaptea cu greieri / 8

Epilog la o boare de vânt / 9

Aceeași dimineață / 12

Până se lasă ceață, până bate vânt / 14

Anonim, secolul XXI / 16

Din CÂNTECE DE APOI / 17

[Cu toții plecaseră] / 18

[Hei, dascăle] / 19

[Trec lebede] / 20

[Cum plânge în noapte] / 21

[Iată, câte fructe] / 23

[Pe urmă, s-a întunecat] / 24

[Pe malurile Letheii] / 25

[Moartea vine] / 28

Din CULESUL DE LACRIMI / 29

[Mai dă-mi o zi] / 30

[Iar undeva, în rana lumii] / 31

Noaptea lui Ion / 33

[Cât aşteptam zilele] / 35

[Nici cireşele] / 37

Hotar între inimă / 39

Rădăcină / 40

Din CÂNTECE DE PE DRUMURI / 41

Iskandariya: viaţa printr-o gură de tun / 42

Peñiscola: măslini şi pietre / 44

Deep Creek: sintonii mute / 45

Parthenonas: cerc descarcerat / 46

Din SCRISORI PRIN ZIDURI / 47

Scrisoare umbrelor noastre / 48

Scrisoare prietenului nostru Iorgu în Cipru / 49

Scrisoare doamnei Elizabeth / 51

Din EPOPEEA OSÂNDEI / 53

[Vezi norii de piatră cum se fărâmă-n amurg] / 54

[Murit-au faptele lor] / 56

[O, dar c-o nuiă] / 58

Din GREIERI BOLNAVI / 59

[Se făcea că eram] / 60

[Prin vămi şi vaduri] / 61

[Norii au venit şi n-au mai plecat] / 62

Din DRAGOSTEA DE PE URMĂ / 63

[Te uită, femeie] / 64

[Era venită iarna] / 65

[Să ştii, femeie] / 67

[Hei, pacea pentru tine] / 68

[Sunt dimineţi] / 69

[Bine-ai venit, femeie] / 70
[Nu mă-ndemna] / 72
[Am plecat fără-o vorbă] / 73
[Tu nu mai vii] / 74
[Nici când] / 75
[După atâtea minuni ce-am trăit] / 76
[Am să vin] / 77

Portraits of helplessness, loneliness,
illness, sadness, anxiousness, fear, et cætera.

A calligraphic symphony.

Excerpts from THANATAMOR / 79

Intro: stepping on nails and stars / 80

THE DEATH UNDER THE PILLOW / 81

September: no known names / 82

October: no more dance / 83

November: no way back / 84

December: no longer a crime / 85

January: not completed / 86

From THE DEATHGIVER SHALL COME / 87

Robert: something happened / 88

Scott: groaning wood stump with eyes / 89

Jim: memoir of a mirror / 91

From SEASONS IN LOVE / 93

Drewsteington: dandelions dancing with crickets / 94

Deep Creek Lake: the lost language of leaves / 95

Tehnoredactare, copertă, foto copertă: Octavian Blaga.

De același autor (versuri):

N-am să uit niciodată nimic și totdeauna am să răzbun,

Oradea: Cele Trei Crișuri, 1993

Epiharii, Oradea: Anotimp, 1997

Cântece din mortmânt, Oradea: al cincilea anotimp, 1999

Cântece de pe urmă, Oradea: AbadDaba, 2000